

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2009, č. j. hol/3899/09, sp. zn. 2009/113/HOL/FTV, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 47/2012 - 148,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 47/2012 - 148, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, č. j. hol/3899/09, sp. zn. 2009/113/HOL/FTV (dále jen „napadené rozhodnutí“), udělila žalovaná žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), za porušení § 48 odst. 4 písm. a) tohoto zákona, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že odvysílala označení sponzora RAMA, produkt Classic Idea! Multivita (sponzor upoutávky, mutace 1) s premiérou vysílání dne 22. 9. 2008 ve 20:28:50 hod na program Prima televize, a tím porušila svou povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu.

[2] V napadeném rozhodnutí žalovaná dospěla k závěru, že odvysílaný sponzorský vzkaz je reklamou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona č. 231/2001 Sb., neboť má dynamický a vybízející charakter s cílem přesvědčit diváka ke koupi výrobku. Během spotu jsou zdůrazňovány kvalitativní vlastnosti produktu, prezentace využívá příběhu, resp. zobrazení rodiny, přičemž právě rodinný příběh v označení sponzora výrazně zesiluje jeho reklamní sdělení. Výrobek je prezentován tak, aby byl zřetelný jeho vliv na zdraví celé rodiny. Tento efekt je zesílen animacemi, jak se má výrobek správně konzumovat – tj. ve spojení s jinými

ingrediencemi, např. zeleninou a pečivem. Vzhledem k tomu, že v minulosti žalovaná vydala žalobkyni upozornění na porušení povinnosti stanovené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně dne 10. 10. 2004 ve věci sp. zn. Rpo/99/04 – Rup, v nyní posuzované věci přistoupila již k uložení sankce.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Žalobkyně v první řadě nesouhlasila se závěrem žalované, že předmětný skutek je třeba kvalifikovat nikoli jako sponzorský vzkaz, ale jako reklamu podle § 2 odst. 1 písm. n) zákona č. 231/2001 Sb. Žalobkyně trvala na tom, že předmětný spot je vzhledem k uvedení informace o sponzorování pořadu sponzorským vzkazem, a proto by měly být právní nedostatky předmětného spotu posuzovány nikoli jako porušení zákazu neoddělení reklamy od ostatních částí pořadu, ale podle § 53 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., tedy zákazu propagace výrobků sponzora v obsahu sponzorovaných programů. Žalobkyně také namítala, že uložení sankce nepředcházelo upozornění na porušení zákona ve smyslu § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí odkázala na některá v minulosti vydaná upozornění, avšak podle žalobkyně by bylo popřením smyslu a preventivní funkce upozornění, kdyby žalovaná byla od data doručení prvního upozornění oprávněna každé další porušení příslušného zákonného ustanovení postihovat pokutou. Podle názoru žalobkyně nelze předchozí upozornění použít ve vztahu k nyní posuzovanému skutku jako související upozornění na porušení zákona, neboť s ohledem na značný časový odstup toto upozornění pozbylo svou preventivní funkci a skutek, na jehož základě bylo upozornění vydáno, naplňoval zejména svým statickým charakterem a absencí motivu přesvědčujícího diváka ke koupi výrobku znaky klasického sponzorského vzkazu, nikoli reklamy. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné a právně vadné také proto, že v odůvodnění správního uvážení o výši sankce žalovaná použila toliko obecný popis kritérií pro udělení sankce bez aplikace na skutkové poměry žalobkyně (např. „prime time“, „širší dopad na společnost“, „finanční prospěch“, „sledovanost programu“, „opětovné porušení povinností“), přičemž odůvodnění navíc několikrát odkázalo nikoli na žalobkyni samotnou, ale na poměry jejího konkurenta.

[4] Městský soud svým prvním rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vycházel z tehdejší judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že upozornění nemusí vždy předcházet konkrétnímu jednání, v němž správní orgán spatřuje naplnění skutkové podstaty podle zákona č. 231/2001 Sb., avšak pokud má ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. plnit svůj účel, musí jít o typově obdobné či shodné skutkové jednání. Teprve je-li tato typová podobnost či shodnost protiprávního jednání provozovatele zjištěna, lze mít za to, že byla splněna i povinnost správního orgánu upozornit provozovatele na porušení právní povinnosti. Městský soud konstatoval, že žalovaná neuvedla, jakým způsobem splnila svou povinnost upozornit provozovatele na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a její rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neboť z napadeného rozhodnutí ani spisového materiálu nebylo vůbec zřejmé, čím konkrétně měla žalobkyně v předchozím případě porušit své povinnosti a jak toto porušení skutkově souviselo s nyní posuzovaným skutkem. Nepřezkoumatelným shledal městský soud rovněž závěr žalované o výši finančního prospěchu, který žalobkyně měla svým deliktním jednáním získat. Městský soud žalované v této souvislosti vytkl především to, že v napadeném rozhodnutí nebyly identifikovány agenturní zprávy, z nichž žalovaná závěr o výši finančního prospěchu žalobkyně získala. Na závěr městský soud konstatoval nepřesvědčivost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná v něm na několika místech hodnotila poměry nikoli žalobkyně, ale konkurenčního provozovatele vysílání.

[5] První rozsudek městského soudu napadla žalovaná kasační stížností, v níž především nesouhlasila s tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedla, jakým způsobem naplnila povinnost upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná

v této souvislosti odkázala na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde je uveden výčet minulých upozornění na porušení § 48 odst. 4 písm. a) tohoto zákona. Další rozebírání obsahu předchozích vydaných upozornění považovala žalovaná za neekonomické a zmatečné, zvláště když nebylo pochyb o jejich doručení. Současně měla žalovaná za to, že není její povinností zasílat opakovaně celý text daného upozornění jako přílohu k zahájení jiného správního řízení. Žalovaná považovala za nadstandardní a nezákonný rovněž požadavek, aby minulá upozornění a sankcionovaný skutek souvisely nejen pokud jde o skutkovou podstatu, ale i pokud jde o předmět prezentace (např. aby byla reklama na dětský nápoj spojována pouze s upozorněním na porušení určité povinnosti v souvislosti s prezentací dětského nápoje). Žalovaná rovněž nesouhlasila s tím, že způsob, jakým posoudila kritérium finančního prospěchu, je nepřezkoumatelný, neboť v napadeném rozhodnutí uvedla, že jediný způsob, jak získat představu o finančním prospěchu žalobkyně, je praxe či veřejně přístupná data z různých agentur. Žalované nebylo zřejmé, proč městský soud uvedl písařské chyby v napadeném rozhodnutí (tj. záměnu televize Prima za televizi Nova či společnost CET 21) jako jeden z důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, když sám připustil, že je lze snadno odstranit postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasila se závěry městského soudu a navrhla, aby kasační stížnost žalované byla zamítnuta.

[6] Nejvyšší správní soud se v rozhodnutí o kasační stížnosti žalované ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 123, neztotožnil se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ve správním i soudním řízení bylo najisto postaveno, jaké upozornění předcházelo udělení správní sankce a o jaká skutková jednání šlo. Rovněž městským soudem tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu vágnosti posouzení jednoho z kritérií pokuty a z důvodu písařských chyb nemohla bez konkrétního přesvědčivého odůvodnění podle Nejvyššího správního soudu obstát. Za zásadní právní otázku považoval Nejvyšší správní soud určení způsobu, jakým má být splněna podmínka upozornění na porušení zákazu neoddělené reklamy od vysíláním reklamy namísto sponzorského vzkazu. Tato otázka byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 101, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínka pro udělení sankce spočívající v dostatečném předchozím upozornění byla v posuzovaném případě naplněna. S ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Městský soud poté žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 47/2012 – 148. V něm odkázal na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že v souvislosti s ním došlo k přehodnocení závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska charakteru předchozího upozornění na protiprávnost jednání žalobkyně, tak z důvodu písařských chyb v napadeném rozhodnutí. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dodal, že v této věci nešlo shledat ani další důvody, na jejichž základě by původní rozsudek mohl obstát.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 47/2012 – 148 (dále jen „napadený rozsudek“), kasační stížnost ze dne 16. 1. 2013, doplněnou podáním ze dne 20. 3. 2013, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka považovala napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť městský soud se zabýval pouze otázkami právního posouzení předmětného skutku a náležitostmi předcházejícího upozornění na protiprávnost předchozího jednání stěžovatelky. Městský soud se tak dle názoru stěžovatelky nevypořádal s žalobními námitkami poukazujícími na zřejmé nesprávnosti napadeného rozhodnutí (záměna s konkurentem), jakož i na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se konkretizace kritérií pro výši udělené sankce a pominul i námitku obecné přípustnosti reklamních sloganů v identifikaci sponzora.

Stěžovatelka poukázala na to, že městský soud se nezabýval námitkou nepodloženosti či absence vysvětlení pojmů jako „oblíbený pořad provozovatele s vysokou mírou sledovanosti“ či „prime time“, jež užila žalovaná ve svých úvahách o stanovení výše pokuty. Ani jiné výtky mířící do správní úvahy žalované, pokud jde o kritéria pro stanovení výše pokuty, nebyly podle jejího mínění vypořádány (opětovné porušení povinnosti jako přitěžující okolnost, stejně jako provozování komerčního vysílání; nesprávné vyhodnocení kritéria postavení na mediálním trhu se zřetelem k odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy). Stěžovatelka dále vytkla napadenému rozhodnutí a potažmo napadenému rozsudku, že v něm absentuje posouzení věcné souvislosti předchozího upozornění a předmětného skutku, což vede k jeho nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že městský soud měl v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) na tuto věc aplikovat novější právní úpravu, kterou pokládá stěžovatelka za pro sebe příznivější. Napadený rozsudek je dle stěžovatelky také v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť posouzení porušení zákona ve vztahu k předchozímu upozornění měly provést správní orgány, nikoli soudy. Stěžovatelka závěrem setrvala na svém názoru, že právní posouzení předmětného skutku je nesprávné a nesouladné s právem Evropské Unie a navrhla předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské Unie.

[9] K podané kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná, která považovala původní žalobní námitky za vypořádané, neboť se jimi zabýval městský soud ve svém prvním rozsudku a Nejvyšší správní soud je neshledal jako důvodné stížnostní námitky. I namítané porušení čl. 40 odst. 6 Listiny odmítla žalovaná s poukazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu v této věci. Žalovaná se rovněž domnívala, že nedošlo ani k porušení čl. 36 odst. 2 Listiny, přičemž odkázala na text napadeného rozsudku. Právní závěry stěžovatelky ohledně charakteru reklamy považovala za judikaturou vyvrácené a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[10] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti v tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud posuzoval i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[11] Judikatura týkající se § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížností bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín *opakovaná* kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, by byl § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009 - 165). V tomto případě Nejvyšší správní soud posuzuje kasační stížnost stěžovatelky (žalobkyně) poprvé a stěžovatelka v ní sice mimo jiné brojí proti právnímu názoru Nejvyššího správního soudu promítnutému do navazujícího rozsudku městského soudu [což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost by tak bylo možno odmítnout], ale poukazuje rovněž na to, že se městský soud nevypořádal s celou žalobní argumentací. Odmítnutí kasační stížnosti stěžovatelky (žalobkyně v původním řízení) by bylo ryze

formalistické a představovalo by porušení principu zákazu odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), neboť žalobkyni by bylo zabráněno v přístupu ke kasační stížnosti vztahující se k jiným otázkám, než které byly řešeny v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž byl nadto iniciován kasační stížností jiného účastníka řízení – žalovaného správního orgánu (viz shodně 6 As 66/2012-31 ze dne 3. 4. 2013).

[12] Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal. Dospěl při tom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Vzhledem k logice stížnostních bodů Nejvyšší správní soud nejprve zaujal stanovisko ke kasační námitce stěžovatelky, která se dotýkala napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud několikrát. Například ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, vyslovil: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjišťovat, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej posoudil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (viz § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se žaloba opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[14] Nejvyšší správní soud shledal, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by bylo nesrozumitelné. V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Napadené rozhodnutí je ale nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se beze zbytku nevypořádal s celou žalobní argumentací stěžovatelky (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111 nebo také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

[15] Jak stěžovatelka upozorňuje ve své kasační stížnosti, městský soud zcela pominul vypořádat se s žalobními body týkajícími se záměny provozovatelů vysílání a nedostatků úvah žalované při posuzování kritérií pro uložení sankce, a v tomto rozsahu je proto jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předcházející rozsudek městského soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 7 Ca 222/2009 - 40, shledal některé výše uvedené žalobní body opodstatněnými

a konstatoval nepřezkoumatelnost závěru žalované o výši finančního prospěchu, který měla stěžovatelka svým deliktním jednáním získat, a nesrozumitelnost části odůvodnění, ve kterém žalovaná odkazuje na jiného provozovatele. Naproti tomu v odůvodnění napadeného rozsudku se městský soud omezil pouze na odkaz na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a stručně konstatoval, že jím došlo k přehodnocení původních závěrů městského soudu o tom, že napadené rozhodnutí žalované neobstojí z důvodu záměny provozovatelů vysílání ani z jiných důvodů. Předcházející rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se však podrobně zaobírala pouze tím, zda je možné označení sponzora RAMA, produkt Classic Idea! Multivita považovat za reklamu ve smyslu zákona č. 231/2001 Sb. a zda je vztahu k němu uplatnitelné (relevantní) předchozí upozornění. K žalobní argumentaci stěžovatelky se Nejvyšší správní soud přímo nevyjádřil, neboť posuzoval toliko námitky žalované uplatněné v její kasační stížnosti. Předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu pouze konstatoval, že městským soudem původně tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované v otázkách posuzování kritérií pro uložení pokuty neobstojí bez přesvědčivého odůvodnění. Městský soud proto sice mohl na předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu odkázat, a to zejména s ohledem na § 110 odst. 4 s. ř. s., ale měl vypořádat zbývající žalobní argumentaci, což však neučinil. Jelikož odůvodnění napadeného rozsudku není schopno vyvrátit žalobní argumentaci stěžovatelky, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá nic jiného, než rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 47/2012 – 148, s ohledem na výše uvedené zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[16] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud z důvodu odstranění možných pochybností o rozsahu žalobních bodů, k nimž musí městský soud zaujmout stanovisko, konstatuje, že v předcházejícím rozsudku Nejvyšší správní soud závazně rozhodl otázku, zda předmětný obchodní spot a předcházející upozornění naplňují kritéria reklamy. Při posouzení stížnostní námitky spočívající v tvrzeném nesprávném právním posouzení věci je tak třeba aplikovat § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Smyslem tohoto ustanovení je procesně zajistit, jak vyslovil mimo jiné Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, „*aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“ Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení, a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Stěžovatelka v kasační stížnosti opět polemizuje se závazným posouzením povahy předmětného skutku, potvrzeným předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu v této věci, který pokládá za účelový a v rozporu s normami evropského práva, konkrétně se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU (dále jen „směrnice o audiovizuálních mediálních službách“) ze dne 10. 3. 2010, a navrhuje předložení předběžných otázek týkajících se výkladu směrnice o audiovizuálních mediálních službách Soudnímu dvoru Evropské Unie. Tato stížnostní námitka tedy směřuje proti v téže věci vyjádřenému závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, který oba předmětné skutky (tj. předmět upozornění i jednání, za něž byla uložena pokuta) jednoznačně kvalifikoval jako reklamu. Jelikož stěžovatelka nenamítá, že by se městský soud v tomto směru neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je za situace, kdy se nezměnil ani skutkový ani právní stav věci, tato stížnostní námitka nepřípustná. Na argumenty stěžovatelky o údajném nesouladu vnitrostátního práva s právem Evropské Unie již bylo odpovězeno usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 -101: „*Vzhledem ke zvolenému typu aktu sekundárního práva EU (směrnici) se na úrovni práva EU stanoví cíle, jichž má být dosaženo, avšak na členských státech je volba prostředků k zajištění těchto cílů. Proto Směrnice nestanovuje procedurální pravidla pro zajištění sledovaných cílů ani obecné podmínky právních institutů, jichž bude na úrovni vnitrostátního práva členských států k dosažení sledovaných cílů použito (např. obecné podmínky odpovědnosti provozovatelů vysílání za správní delikty spočívající v porušení jejich povinností, jež mají být vnitrostátními právními řády s ohledem na povinnosti členských států plynoucí ze Směrnice v právních rádech těchto států*

zakotveny). Jinak řečeno, *procedurální otázky, pravidla správního trestání či jiné otázky, jež nejsou upraveny Směrnicí, jsou věcí členských států, a zásadně nikoli otázkou výkladu či aplikace práva EU.*“ Přestože rozšířený senát v tomto případě vycházel z dříve platné právní úpravy, jeho obecné závěry lze jistě vztáhnout i na současný vzájemný vztah vnitrostátního práva a směrnice o audiovizuálních mediálních službách. Připustit věcné projednání námítky nesprávného výkladu právního institutu reklamy by tedy bylo zjevně bezúčelné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

[17] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaná nedostála svým procesním povinnostem pro ukládání sankce za správní delikt vyplývajícím z § 59 zákona č. 231/2001 Sb., když z napadeného rozhodnutí není patrné, v čem žalovaná spatřovala podstatné rysy předmětného skutku a podstatné rysy skutku, na jehož základě bylo vydáno předchozí upozornění, a tím nebylo a ani nemohlo být provedeno porovnání těchto podstatných rysů, jejichž shoda je pak podmínkou k aplikaci sankce za správní delikt. Stěžovatelka pokládá za nepřijatelné, že toto porovnání provedly až soudy, čímž podle ní mělo dojít k porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť soudy ve správním soudnictví jsou povolány pouze k přezkumu správních rozhodnutí a nikoli k jejich dotváření. Podle mínění stěžovatelky soud pochybil, pokud pro nedostatek důvodů nezrušil správní rozhodnutí, které neobsahuje žádné tvrzení o věcné souvislosti upozornění a následného skutku. Podle zjištění Nejvyššího správního soudu je však v napadeném rozhodnutí předchozí upozornění jednoznačně identifikováno spisovou značkou a ve správním spisu je dostatečně jasně popsáno. Jeho soudní přezkum je tak zásadně možný, ostatně tak učinil závazně pro tuto věc i Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 128. Stěžovatelce tudíž nelze dát za pravdu v tom, že absence tvrzení správního orgánu o porovnatelnosti nyní posuzovaného skutku a předchozího upozornění zakládá bez dalšího nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Stěžovatelce tak nelze přisvědčit ani v tom, že v tomto případě bylo porušeno její Listinou zaručené právo na soudní ochranu před nezákonným rozhodnutím orgánu veřejné správy. Nejvyšší správní soud již dříve k povaze předchozího upozornění konstatoval, že smyslem institutu předchozího upozornění je zajištění toho, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Stěžovatelce bylo v této věci předchozí upozornění nepochybně doručeno, čímž byla stěžovatelka s jeho obsahem seznámena, a byly jí v době vysílání nyní posuzovaného spotu dostatečně známy vytýčené meze a postoj žalované k typovým skutkovým okolnostem. V této věci sice skutečně došlo k upřesnění formulace podmínek procesní použitelnosti předchozího upozornění, a to rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 101, tato změna nijak nezasáhla do procesněprávního či hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud naopak ve svém předchozím rozhodnutí jasně deklaroval, že v nyní posuzované věci byla žalobkyně náležitě upozorněna v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a musela si tedy být jako profesionál v oboru provozování televizního vysílání vědoma, že další obdobné jednání může být postiženo sankcí. Korekce tohoto závěru je tedy vyloučena s poukazem na to, co bylo k závaznosti právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem a s tím svázané nepřístupnosti souvisejících kasačních námitek řečeno výše.

[18] Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že důvodná není ani kasační námítka dovolávající se posouzení skutku podle nové a příznivější právní úpravy. Jelikož jde o situaci, kterou musejí soudy zohlednit *ex officio* (tj. z úřední povinnosti), je třeba se k ní vyjádřit, i když nebyla uplatněna v žalobě, ačkoli tomu nic nebránilo (tzn. měla by být s poukazem na § 104 odst. 4 s.ř.s. shledána nepřístupnou). Taková změna příslušné právní úpravy měla být dle stěžovatelky provedena novelou č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání). Napadené rozhodnutí nabylo právní moci za účinnosti zákona č. 231/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2009, dne 1. 6. 2010 nabyla účinnosti novela zákona č. 231/2001 Sb.,

provedená zákonem č. 132/2010 Sb., které se stěžovatelka dovolává. Městský soud o věci rozhodl dne 29. 11. 2012. Stěžovatelka správně poukazuje na to, že správní orgány i soudy musí při trestání správních deliktů respektovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje zákaz retroaktivity v trestním řízení a současně umožňuje průlom do této zásady v případech, kdy by retroaktivní postup byl ve prospěch pachatele. Pokud je právní úprava účinná v době vydání rozhodnutí pro postihovanou osobu příznivější, použije se novější právní úprava. Tento princip je platný i pro oblast správního trestání (k tomu např. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, <http://nalus.usoud.cz>; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Nutnou podmínkou aplikace novější právní úpravy z úřední povinnosti je přirozeně to, že podle nového práva již není posuzovaný skutek trestný anebo postih za posuzovaný skutek je pro delikventa příznivější. Tato podmínka však v této věci není naplněna. Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na změny v § 53 zákona č. 231/2001 Sb., které mají dle jejího názoru rozšiřovat možnosti identifikace sponzora s odkazem na jeho výrobky či jejich charakteristický znak a umožňovat, aby součástí sponzorovaných pořadů byly nepřímé nabídky k nákupu produktů. Citované ustanovení však upravuje povinnosti provozovatelů při vysílání sponzorovaných pořadů a nelze je tedy na daný skutek aplikovat, neboť v předcházejícím rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k jednoznačnému závěru, že předmětný skutek je třeba právně kvalifikovat jako reklamu a nikoli jako sponzorský vzkaz. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že ačkoli došlo v důsledku novelizace provedené zákonem č. 132/2010 Sb. k částečné změně používané terminologie, lze bez jakýchkoli objektivních pochybností dovodit, že stěžovatelka má i podle této právní úpravy povinnost vysílat reklamu odděleně tak, aby byla rozeznatelná od ostatních částí programu.

[19] Městský soud se v novém rozhodnutí o věci zaměří na vypořádání se se všemi žalobními body včetně těch, ke kterým dosud nezaujal stanovisko, a těch, ke kterým se sice ve svém prvním rozhodnutí vyjádřil, ale Nejvyšší správní soud mu ve svém předcházejícím rozhodnutí vytkl, že jeho odůvodnění není dost konkrétní a přesvědčivé, aby obstálo. Přitom bude vycházet z právního názoru vysloveného předchozími rozhodnutími zdejšího soudu v této věci, neboť je jím vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[21] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu